

Stichting Basset Herplaatsen Nederland

Jake

In het verleden zijn wij 13 jaar in dienst geweest van een basset. Daarna hebben we 7 jaar van onze vrijheid genoten. Bij toeval kwamen we de site van de stichting tegen. Het "bassetvirus" had ons gelijk weer te pakken. We hadden voor onszelf nog een drempel ingebouwd, want als we weer aan een basset zouden beginnen moest het beslist een teefje zijn van het ras Artésien Normand.

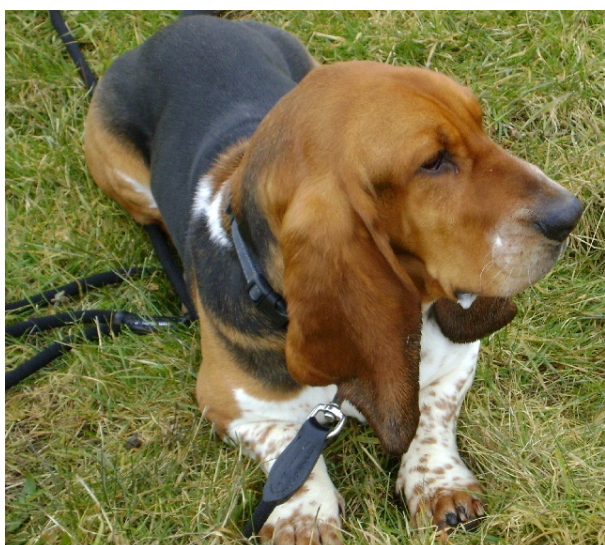

Kort daarna was het zover. In Zwolle zat Jake in de opvang. Een basset met een rugzak, zou bijten, kon beslist niet met mannen overweg. Wij naar Zwolle. Voordat we het wisten waren we met een huilende reu, beslist geen Artésien Normand, op de terugweg. Vanaf deze dag is ons leven (en onze tuin) nooit meer geweest wat het hiervoor was. Verlatingsangst, we hadden ervan gehoord maar beseften toen nog niet dat we bij toerbeurt de eerste weken op de bank moesten slapen. U ziet het voor u, twee volwassenen die 's-avonds de hond uitleggen wie bij hem blijft slapen. Helemaal over is het niet maar het gaat nu uitstekend met hem 's-nachts.

Ook zijn we onmiddellijk begonnen met hem te laten wennen aan het verblijf in een dierenpension. Tegenwoordig heet dat een dierenresort. Eerst een halve dag, een dag en toen een dag en nacht. Dit heeft, ondanks zijn verlatingsangst, prima gewerkt. Hij vindt het er geweldig. Het enige wat ontbrak was het all inclusive bandje. Zelfs een hondenzwembad was aanwezig. Jake dacht dat het een hele grote drinkbak was. Hij was iets te enthousiast en verdween als een duikboot onder water. Proestend en ontzettend boos kwam meneer weer boven.

Ooit zei een bekende Nederlandse hondentrainer dat aan een basset niet veel eer te behalen is. Omdat we zelf ook wilden leren hoe met een probleemhond om te gaan, toch maar ingeschreven op de cursus Gehoorzaamheid. Drie avonden in de week in weer en wind.

U herkent het wel: alle honden doen keurig de oefeningen behalve Jake. En wij maar excuses bedenken, regen, wind enz. Toch deelgenomen aan het examen. En hij ging toen als een speer. Je zag Jake denken "nu nog 1x al die flauwekul en dan houd ik ermee op". De trainster had Jake al snel door. Hij kan veel meer. Dus ook maar ingeschreven voor Gehoorzaamheid 1 (gehaald, score gemiddeld 7.3). U begrijpt het al, voor de echte profs, Gehoorzaamheid 2, wederom met een score 7.4. Voor de commando's Zit, Af en Blijf was de score zelfs een 9. Dus als we nu een weg oversteken moet hij eerst zitten. Maar het is en blijft een basset. Hij kijkt naar links en rechts en je ziet hem denken "baas er komt helemaal geen auto aan, complete onzin om te wachten".

Na een half jaar ging het mis. Als we beneden kwamen had meneer zichzelf al uitgelaten. De ontlasting vonden we keurig in een hoek van de kamer, en niet zo weinig ook! Wij maar denken: verlatingsangst, terugval, last van de darmen enz. Toch maar eens naar de dierenarts. Of meneer ook karbonadebotjes kreeg of iets dergelijks. Hoe durfde hij dat te denken?! Tot... we hoorden 's-nachts wel geluiden. Net of hij in zijn slaap van zijn matras afgleed. Plaatsen konden we het niet. Maar bij nader inzien bleek het wat anders. Meneer had zijn eigen Mc Drive ontdekt: de pedaalemmer in de keuken. 's-Nachts met zijn neus het deksel opwerpen en smullen maar.

De pedaalemmer is inmiddels bassetproof gemaakt en de kamer blijft sindsdien schoon.

Ik werk onregelmatig en moet dus wel eens om 05.30 uur weg. Om de rust 's-nachts in huis te bewaren zetten we de auto van te voren al een eind verder in de straat. Want Jake meent dat autorijden zonder hem erbij beslist niet kan.

Ook, geloof het of niet, moet ik dan in het donker de trap afsluipen. Moet beslist de derde trede van onderen overslaan. Autosleutels, tas enz. liggen al klaar in de bijkeuken. Ook het tuinhek beslist niet open doen. Doe ik dit allemaal anders dan is gegarandeerd iedereen, inclusief de buren, wakker.

Meneer kan nog zó vast slapen, pak sleutels en tas, hij zit rechtop en is klaarwakker.

Jake is nu ruim een jaar bij ons. In dat jaar hebben we stukje bij beetje zijn rugzak kunnen leegmaken. We hebben hem van een angstige hond weer in een basset zien veranderen. We hebben een enerverend jaar met Jake achter de rug. Maar het was de moeite waard. Het is beslist geen straf om "in dienst" van een basset te zijn. We worden elke dag ruimschoots beloond door Jake als hij ons even komt knuffelen... of is het misschien andersom???